

Diari d'un inadaptat

DIA 1

Feia una estona, que m'havia assegut en plena terrassa, tot prenent el meu cafè sol. M'he adonat que hi ha la clientela habitual, és a dir, l'home que mira el diari esportiu, les dones que parlen de les seves coses, uns nens que juguen per entre les taules i, com no, la noia del gos, que llambreja el mòbil, mentre encén una cigarreta. He descobert que la noia del gos esmorza el seu cafè amb llet i el seu entrepà. De tot el que he vist fins aleshores, el que en realitat em captiva, són aquells colors vius que mostra la Rambla. Però en el fons, el que em preocupa de tot plegat és aquell exercici que ens ha proposat la professora del curs de català. Havíem de fer un diari personal. Però no és fer un simple diari, és tot més intricat. El que hem de fer és llegir-nos una novel·la, i un cop llegida, hem d'escriure les nostres vivències, com si fos un diari. Aquest ha sigut el primer exercici que ens ha manat la professora del curs de català. I ara, assegut en aquella terrassa, penso que si he de fer aquest treball, no m'hauria matriculat en el curs. Però és massa tard i he de fer front al repte i, amb aquesta opressió, decidir encendre una cigarreta.

Els ulls, se'n perden per dins d'aquesta claror, la qual, enamora les parets dels edificis que son al meu davant, al terra, per després adormir-se per sobre dels arbres i per damunt dels cantells dels bolcs de pisos, fins que s'escapa Rambla enllà.

És un dia perfecte per perdre's dins dels carrers i places que m'ofereix aquesta ciutat.

Quan torno d'aquest imaginat transcorre, sense moure'm de la terrassa, em topo amb el dia real i em sobta la preocupació per fer una recerca per les estanteries de casa, per trobar la narració que he de llegir i això m'ho ofega el cervell.

La noia del gos s'havia aixecat, que per cert, va sense el gos, i al passar pel meu costat, vaig ser a punt de preguntar-li per què no duia l'animaló; he pecat de prudent i no li he dit res. Com de costum, passa sense mirar-me. Albiro que posa el rumb d'anar Rambla avall, però al girar el cantell, no he pogut seguir-la més amb

la vista. Fins llavors havia gaudit de la seva espatlla i d'aquella mitja melena de cabells llisos i foscos. Però m'he quedat sol, perquè l'home del diari també ha marxat, com les dones i els nens. Fins i tot, els coloms havien aixecat el vol. Surt la cambrera per recollir les tasses, els plats i el diari. La noia, prima, tampoc m'ha fitat. Vist les circumstàncies, decideixo posar rumb al pis.

Mentre camino, em tornen a sobtar les paraules de la professora i la idea de fer el diari. Penso amb quina novel·la hauria de llegir per després realitzar esmentat treball. Va ser un miratge aquest pensament, perquè l'enyor en retornar als dies que no tenia cap mena d'obligació; llavors era un home feliç, perquè podia fer el que em donava la gana. Com dic, aquesta època em fascina fins a l'extrem que m'agradava el no fer res. El que desconec, en el fons, és que aquest tipus de vida m'havia dut fins al llindar de ser un home rutinari. Fins que obro els ulls, i m'adono que hauria de fer alguna cosa i amb aquesta idea, em vaig matricular en el curs. Podia dir que he fet una bona determinació, perquè d'entrada he tingut un pèl de sort amb els companys de classe. Això de ser l'únic home em dona certa alegria.

Arribo al pis i després de canviar-me de roba, m'he posat a albirar per les estanteries les possibles narracions que podia llegir. M'he perdut per dins d'un ventall d'antigues novel·les, que en un altre temps m'havien captivat i que ara, que les tinc entre les mans, la majoria no em venen gens de gust tornar-les a llegir. Fins que m'adono que entre tot aquest ventall de llibres en topo amb un, mig amagat per l'estanteria. Cerco un llibre d'en Josep Pla: *El carrer estret*. Per un moment m'han entrat els dubtes al percebre, que entre les mans, hi ha una novel·la que en el seu moment em va agradar molt. Però he decidit que faré el dinar, miraré el televisor i que després reprendré la recerca del llibre.

Vaig posar-me el televisor i albiro un programa de gastronomia. És un reportatge que no sols parlen del tema dels fogons, és un programa que s'apropa pels indrets de Catalunya, i avui està dedicat a la cuina d'Osona. Escolto, mentre em feia el dinar, que no és una altra cosa que un plat d'amanida amb peix a la planxa. He percebut al presentador una dita del mestre: "El paisatge dins de la cassola". Una bona dita, he pensat. Després d'escoltar esmentada frase, em miro el meu plat que reposa en els fogons i m'adono que el meu menú no em duria per cap racó del país. Potser podria passar per un plat mediterrani, si més no.

Sentia la veu de la cuinera mentre elabora un d'aquells plats d'interior, i va ser aleshores que vaig introduir-me per dins del paisatge de la Catalunya, menjo, el que m'havia fet, i el pensament m'exposa el record d'un altre mestre de la gastronomia, com era el mataroní Nèstor Luján. Un erudit gastrònom i escriptor. Per un moment, em va passar pel cap que el llibre que hauria de llegir seria *La rambla fa baixada*. Però ho he deixat córrer i el llibre que he escollit és el de Josep Pla, *El carrer estret*.

Després de dinar i de rentar el plat, m'he assegut una estona en el sofà per mirar-me un d'aquells programes que en diuen d'entreteniment, que no és un altra cosa que un batibull de crits. Cansat de sentir i d'albirar animalades, retorno a la recerca del llibre. Vaig directe a la novel·la d'en Josep Pla, *El carrer estret*. Però quan el sento entre les mans, m'adono d'un altre detall que fins aleshores m'havia passat desapercebut: hauria de comprar-me una llibreta i un bolígraf per poder fer el diari. He retornat la novel·la de nou a l'estanteria i he decidit que el diari l'iniciaré demà. M'he posat de nou l'aparell i descobreixo com unes persones fan el pocapena per quatre calés.

DIA 2

Un dia més, estic assegut en la terrassa de la cafeteria i avui he descobert, mentre demano el cafè, que en aquest local no sols serveixen els cafès i els entrepans, sinó que també hi ha un bon assortit de pastes dolces i un esquinçall de plats de tota mena, que van des de les típiques amanides fins als plats de pasta, sense oblidar el sempre tradicional plat de patates fregides amb el seu quart de cuixa de pollastre guarnit amb una salsa per donar més vida als aliments que s'hi exposen. Vist el panorama, he de dir que tots aquells plats tampoc ens durien per cap indret del país.

He sortit a la terrassa i albiro que el passeig desprèn el seu rostre més peculiar en observar que els colors que m'envolten són més vius, més alegres. Fins i tot les persones que transiten semblen més vives.

Quan he fet el repàs de costum, percebo a la noia del gos i veig que l'animal jeu al

costat de la seva mestressa, sembla talment un gos de porcellana. Els coloms, però, picotejant unes molles de pasta que potser li havien caigut a algú. Com deia, observo les persones que van pel passeig, i les persones que són al meu redós, compartint aquesta magnífica terrassa. No pensava en res, i aquesta afirmació em desvetlla com la noia del gos parla pel mòbil. Com m'agradaria ser mòbil. Aquesta havia sigut la meva darrera conclusió. Però la mirada se'n va més enllà de la noia del gos. I m'apropo fins als altres companys de la terrassa, per saber si havia els clients de cada dia. I els ulls em mostren l'home del diari, les dones que parlen. He marxat més lluny, i em topo amb altres que no tinc qualificats.

Com deia, la Rambla desprèn la cara més atractiva i els meus ulls s'hi han perdut, al observar el batibull de gent que passa per aquest indret. Albiro que la majoria caminen tot parlant amb el mòbil, malgrat que molts d'ells van acompanyats, altres van sols tot discutint amb el seu interlocutor. Contemplo a les persones, les tonalitats tendres d'aquest matí amb la seva harmonia. El cel és d'un blau esplèndid, no hi ha núvols l'aire és net i un pèl fràgil.

No penso en res, tan sols contemplo la gent, el matí i els colors. Fins que m'adono que la noia del gos parla amb un altra noia, la qual havia arribat sense que un servidor se n'adoni. Seu al costat de la noia del gos. I és aleshores que observo que les noies van vestides amb un uniforme de color blau. Deuria de ser l'uniforme de l'empresa on treballen. Parlaven d'algú, perquè la noia que feia poc que havia arribat critica a una companya, mentre que la noia del gos, assentia amb el cap. No se si s'havia adonat que la miro, perquè de sobte van canviar de conversa i s'han posat a parlar dels horaris setmanals. Veig com una de les noies, amb un gest ràpid, s'ha tret de la butxaca una cigarreta, al mateix instant, crec que m'ha mirat, per retornar la seva mirada a la noia del gos.

El que fuma soc jo, i em retrobo en el maleït tema de llegir i d'escriure el diari. He començat a rumiar-me una estratègia perquè tot plegat no se'm faci molt galdós. No em sento gens hàbil per afrontar-ho. De sobte, recordo que he d'anar a comprar-me la llibreta i el bolígraf per poder iniciar aquest projecte. M'havia quedat sol en la terrassa i ara, al meu davant hi ha un colom que espera la meva absència, sospito que vol apoderar-se de la taula, perquè al llambrear la meva tassa de cafè, es deu creure que trobarà alguna cosa per dur-se al bec. El miro,

ens mirem fins que l'au s'adona que no té res a fer i amb una volada ràpida, s'instal·la al damunt d'una branca. El que ignoro és que al meu darrere ha sortit la cambrera per recollir tot el que han deixat la resta dels clients. Passa pel meu costat i el seu bleix de noia jove em transmet un diminut aire sensual. M'ha agradat tant aquest bleix femení, que vaig ser a un pas d'enamorar-me d'ella. No ho he fet, ans tot el contrari. He decidit en fotre el camp i posar rumb a la botiga del xinesos per comprar la llibreta i el bolígraf. Convençut d'iniciar el treball aquesta tarda.

Mentre camino direcció a la botiga del xinesos, m'ha vingut al cap el primer dia de classe. I no puc dir una altra cosa que ha sigut d'allò més avorrit. Perquè ha sigut un matí de presentacions. Per un servidor, el fet de presentar-se en públic, se'n fa un pèl carregós. Tot i que després hem fet una mica de classe. Però si ara em pregunten pels noms de les meves companyes, he de respondre que no me'n recordo de cap. Potser, em sobta el nom d'una noia de cabells rossos, alta, de cos prim i que vestia amb un vestit fosc, de nom Marina. I el recordo, perquè aquesta noia s'havia assegut al meu costat. Arribo a la botiga dels xinesos i m'he comprat la llibreta i el bolígraf. Quan he sortit he posat rumb al pis.

Com sempre, després de canviar-me de roba, he deixat els estris per escriure al damunt de l'escriptori i tot seguit m'he posat el televisor per veure de nou aquell programa de gastronomia. En el fons, no escolto el que diu el presentador, tot al contrari, feia el meu dinar i pensava amb el títol del diari. De sobte, em travessa per dins del cervell la inesperada actitud de les meves companyes de curs, al sentir a la professora, quan ens diu que havíem de fer el putó diari. Totes aquelles dones han posat el crit al cel, un pèl desesperades, perquè la majoria no estan gens avesades en fer els treballs d'aquesta envergadura, i dic desesperades, perquè en acabar, han marxat de pet a la biblioteca per escollir la seva novel·la per poder fer els seus treballs. Tret de la Marina que m'ha confessat que ella té una idea més clara per fer el diari i, com un servidor, sap la novel·la que es vol llegir.

Havia deixat de pensar en les companyes de curs i m'he posat a dinar. Avui m'he fet un plat d'arròs blanc amb un ou ferrat al damunt. Mentre degusto aquest plat econòmic i fàcil de realitzar, recordo unes paraules del gastrònom Nèstor Luján,

que sempre deia “que els ous ferrats s’han de posar enmig de la boca i amb les dents, esclafar-los de tal manera, que l’explosió inundi tot el paladar. Que els ous ferrats si es mengen sucats amb el pa, és un veritable sacrilegi gastronòmic”. I té tota la raó del món, els ous ferrats s’han de menjar amb el rovell dins de la boca, per poder gaudir tot el seu esplendor.

Després de dinar i de rentar-me el plat, en poso davant de la televisió una estona, mirant el famós programa de crits i d’animalades. Cansat d’embotir la mirada i el cervell de tota aquesta merda visual, he anat fins a l’estanteria per agafar la novel·la d’en Josep Pla *El carrer estret*.